

Arrest

nr. 343 171 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: dhr. X en mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 4 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens de informatie in jouw dossier ben je geboren op (...) 2022 in Heusden-Zolder en heb je de Russische nationaliteit. Je ouders zijn Z., L. (...) (CGVS (...), DVZ (...)) en A., T. (...) (CGVS (...), DVZ (...)). Zij hebben allebei het Russische staatsburgerschap en de Tsjetsjeense etniciteit.

Je ouders dienden op 21 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in omwille van de problemen van jouw vader met jullie autoriteiten nadat hij bij de ordediensten bezwarende verklaringen had afgelegd over vooraanstaande Tsjetsjenen met wie hij illegale handel dreef. Op 21 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hun hoofde vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Jouw ouders

gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de RvV bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 4 maart 2021. Ze gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissingen in het kader van hun verzoek zijn bijgevolg eindbeslissingen in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Je vader diende op 27 oktober 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in omdat hij vreesde naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Op 16 maart 2023 werd zijn tweede verzoek ontvankelijk verklaard. Op 30 september 2024 ontving hij echter opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een blijvend gebrek aan geloofwaardigheid en een gebrek aan actuele vrees. Hij ging wederom in beroep bij de RvV, doch de beslissing van het CGVS werd door de RvV opnieuw gevolgd in het arrest van 26 maart 2025. Je vader tekende ook opnieuw geen cassatieberoep aan. Ook de beslissing van het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek behelst dus een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Je moeder diende op 16 februari 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in, ook in jouw naam als vergezellende minderjarige. Ze werd echter geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming nadat ze naliet te verschijnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 4 april 2025 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in jouw hoofde als begeleide minderjarige in. In het kader van jouw verzoek verklaarde je moeder dat ze vreesde dat je zonder vader zou moeten opgroeien indien jullie zouden moeten terugkeren naar Tsjetsjenië. Ze zei namelijk dat jouw vader reeds twee keer werd opgeroepen om deel te nemen aan de oorlog en dat hij dit twee keer weigerde, aangezien hij zich reeds in België bevond. Daarom kwamen militairen eind oktober of begin november 2024 en op 27 februari 2025 naar je grootmoeder om te vragen waar je vader is en of hij van plan is om terug te keren. Je moeder meende daarnaast dat je problemen zal ervaren bij het verkrijgen van bepaalde documenten en je inschrijving bij crèches en kleuterscholen omwille van je vader. Ze wil ook liever dat je in België naar school blijft gaan.

Ter staving van je verzoek legde je moeder volgende documenten in jouw hoofde neer: een USB-stick met video's van Kadyrov en het huisbezoek van 27 februari 2025 (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. In casu blijkt immers dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud amper drie jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte was om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van je verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met je moeder Z., L. (...) (CGVS (...), DVZ (...)), die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van je verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Je raadsman was eveneens aanwezig. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door jouw ouders ingediende verzoek om internationale bescherming in jouw hoofde grotendeels berust op de motieven die door jouw ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming naar voor werden gebracht. Je moeder zei letterlijk dat er bij terugkeer naar Tsjetsjenië "enkel" een gevaar bestaat voor jouw vader en dat haar vrees in jouw hoofde er vooral uit bestaat dat je zou riskeren om zonder je vader op te groeien. Ze zei verder dat ze vreesde dat je niet naar de kleuterschool of de crèche zou kunnen gaan of dat er zou worden geweigerd om jou bepaalde documenten of tegemoetkomingen te verlenen omwille van het feit dat je vader heeft geweigerd om te gaan vechten in de huidige oorlog en de Tsjetsjeense autoriteiten daarom nog altijd naar jouw vader zoeken (NPO, p. 3-5).

Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake de twee eerdere verzoeken van je vader en het eerste verzoek van jouw moeder door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en deze beslissingen ook bevestigd zijn door de RvV. De beslissingen in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming zijn bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders in België, hechtte het CGVS geen geloof aan de problemen die jouw vader ondervond met de Tsjetsjeense autoriteiten nadat hij de namen van enkele hooggeplaatste Tsjetsjenen had vermeld met wie hij illegale zaken deed, nadat hij ten onrechte werd gearresteerd in het

kader van een overval in Dagestan die hij niet had gepleegd. Jouw vader legde doorheen zijn eerste asielprocedure namelijk divergerende verklaringen af met betrekking tot de reden van de vervolging jegens hem, er werd geoordeeld dat de manier waarop hij werd vervolgd niet logisch was in de context die hij schetste, alsook divergeerden de verklaringen van jouw vader en moeder wat betreft het misdrijf waarover jouw vader tijdens zijn tweede arrestatie werd ondervraagd. Daarnaast kon jouw vader niet aannemelijk maken dat er nog steeds een strafonderzoek tegen hem liep. Ten slotte kon jouw vader ook niet aannemelijk maken dat zijn familie na zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog problemen ondervond door zijn problemen. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van je vader, stelde het CGVS dat je vader niet in aanmerking kwam om gemobiliseerd te worden bij terugkeer naar de Russische Federatie, daar hij deze vrees koppelde aan zijn eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, dewelke reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd ook gewezen op het feit dat er momenteel geen sprake meer is van een mobilisatie en dit reeds sinds eind 2022. Dit verklaarde ook waarom jouw vader sinds oktober 2022 geen oproepingsbrieven meer heeft ontvangen. Verder werden er ook twijfels geuit omtrent de oproepingsbrieven die jouw vader ontving, daar uit de vertaling van de brieven die hij indiende, bleek dat hij niet eens daadwerkelijk werd opgeroepen om deel te nemen aan de mobilisatie. Hij vertoonde dan ook nog eens een pertinent gebrek aan kennis en interesse rond deze oproepingsbrieven, wat zijn vrees voor vervolging in Rusland op basis van deze oproepingen ernstig ondermijnde. Ten slotte werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag ook geoordeeld dat hij niet in aanmerking kwam voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van de verklaringen van zijn advocaat dat hij al lang in België verblijft en hierdoor problemen riskeert in Tsjetsjenië. Er werd door het CGVS namelijk geoordeeld dat jouw vader geen risico liep op dergelijke problemen, daar zijn problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten reeds ongeloofwaardig werden bevonden en er dus geen enkele reden was waarom hij specifiek na zijn verblijf in België zou worden geveiseerd. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, wordt verwezen naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van jouw vader en er geen sprake was van een actuele vrees in zijn hoofde, vormt de in jouw hoofde ingeroepen vrees om op te groeien zonder vader omwille van deze problemen geen motief dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt. De verklaring van jouw moeder dat militairen al meermaals naar het huis van jouw grootmoeder kwamen op zoek naar jouw vader kunnen geen ander licht werpen op deze boordeling (NPO, p. 3). Deze verklaring heeft immers betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat jouw vader in het kader van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet. Het gegeven dat jouw moeder naar aanleiding van jouw verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder vormen ook de verklaringen van je moeder dat ze liever heeft dat je in België naar school gaat en hier verdergaat met je Nederlandse lessen (NPO, p. 6) geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Het gegeven dat je in Tsjetsjenië naar school zou moeten gaan en niet in België kan namelijk niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat jouw leven, vrijheid of fysieke integriteit in jouw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte kom je ook niet in aanmerking voor een internationaal beschermingsstatuut op basis van de verklaringen van je advocaat dat Tsjetsjenen die worden teruggestuurd naar Rusland een hoog risico op vervolging lopen (NPO, p. 6). Een louter verblijf en/of verzoek om internationale bescherming volstaat immers niet om ter zake een nood aan internationale bescherming te concluderen. Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico's bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van dien aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of

vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van jouw profiel en jouw persoonlijke omstandigheden. De ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in jouw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in jouw hoofde geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. De problemen van je vader met de Tsjetsjeense autoriteiten zijn immers reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden. De vrees van je vader om naar de oorlog gestuurd te worden werd ongegrond bevonden door het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en bovendien werden er twijfels geuit over de geloofwaardigheid van de mobilisatieoproepen die hij reeds ontving. Er zijn derhalve geen specifieke redenen waarom jullie zouden worden geïndiceerd bij terugkeer naar Tsjetsjenië. In het kader van jouw vaders tweede verzoek om internationale bescherming werd ten slotte reeds door het CGVS gemotiveerd om welke redenen het loutere feit dat hij vanuit het buitenland zou terugkeren naar Tsjetsjenië niet volstaat om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. In jouw hoofde geldt dezelfde vaststelling.

De documenten die je moeder in jouw hoofde indiende, veranderen niks aan bovenvermelde vaststellingen. Wat betreft de video's van Kadyrov die ze indiende, kan moeilijk worden ingezien welke link deze vertonen met het asielrelaas van jou en je ouders. De video van de militairen die naar je grootmoeder komen, bewijst op zich niks, daar dergelijke video makkelijk geënceneerd kan worden. De video bewijst bovendien evenmin dat ze effectief naar het huis van je grootmoeder kwamen en al zeker niet dat dit te maken had met de problemen van jouw vader.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd

door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 48/3, § 1, 48/4, §§ 1 en 2, b) en c), en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het evenredigheidsbeginsel. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing *an sich* niet aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

De Raad bemerkt dat de ouders van verzoekende partij op 21 januari 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Inzake de verzoeken van haar ouders werd op 21 oktober 2020 door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten nrs. 250 469 en 250 470 van 4 maart 2021, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State.

Op 27 oktober 2022 diende haar vader een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werd ingediend. Inzake het tweede verzoek van haar vader werd op 30 september 2024 door de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 324 018 van 26 maart 2025. Hiertegen werd evenmin een cassatieberoep ingesteld.

De beslissingen in het kader van de verzoeken van haar ouders zijn bijgevolg eindbeslissingen in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2024 diende haar moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in, doch werd zij geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek nadat zij naliet te verschijnen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat door verzoekende partij geen eigen feiten worden aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen.

Waar immers opnieuw verwezen wordt naar de oproepingen die haar vader zou hebben ontvangen om deel te nemen aan de oorlog met Oekraïne en aangehaald wordt dat militairen eind oktober of begin november 2024 en op 27 februari 2025 naar haar grootmoeder kwamen om te vragen waar haar vader is en of hij van plan is om terug te keren, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende motiveert: *“Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake de twee eerdere verzoeken van je vader en het eerste verzoek van jouw moeder door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en deze beslissingen ook bevestigd zijn door de RvV. De beslissingen in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming zijn bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het eerste verzoek om internationale bescherming van je ouders in België, hechte het CGVS geen geloof aan de problemen die jouw vader ondervond met de Tsjetsjeense autoriteiten nadat hij de namen van enkele hooggeplaatste Tsjetsjenen had vermeld met wie hij illegale zaken deed, nadat hij ten onrechte werd gearresteerd in het kader van een overval in Dagestan die hij niet had gepleegd. Jouw vader legde doorheen zijn eerste asielpcedure namelijk divergerende verklaringen af met betrekking tot de reden van de vervolging jegens hem, er werd geoordeeld dat de manier waarop hij werd vervolgd niet logisch was in de context die hij schetste, alsook divergeerden de verklaringen van jouw vader en moeder wat betreft het misdrijf waarover jouw vader tijdens zijn tweede arrestatie werd ondervraagd. Daarnaast kon jouw vader niet aannemelijk maken dat er nog steeds een strafonderzoek tegen hem liep. Ten slotte kon jouw vader ook niet aannemelijk maken dat zijn familie na zijn vertrek uit Tsjetsjenië nog problemen ondervond door zijn problemen. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van je vader, stelde het CGVS dat je vader niet in aanmerking kwam om gemobiliseerd te worden bij terugkeer naar de Russische Federatie, daar hij deze vrees koppelde aan zijn eerdere problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten, dewelke reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd ook gewezen op het feit dat er momenteel geen sprake meer is van een mobilisatie en dit reeds sinds eind 2022. Dit verklaarde ook waarom jouw vader sinds oktober 2022 geen oproepingsbrieven meer heeft ontvangen. Verder werden er ook twijfels geuit omtrent de oproepingsbrieven die jouw vader ontving, daar uit de vertaling van de brieven die hij indiende, bleek dat hij niet eens daadwerkelijk werd opgeroepen om deel te nemen aan de mobilisatie. Hij vertoonde dan ook nog*

eens een pertinent gebrek aan kennis en interesse rond deze oproepingsbrieven, wat zijn vrees voor vervolging in Rusland op basis van deze oproepingen ernstig ondermijnde. Ten slotte werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag ook geoordeeld dat hij niet in aanmerking kwam voor een internationaal beschermingsstatuut in België op basis van de verklaringen van zijn advocaat dat hij al lang in België verblijft en hierdoor problemen riskeert in Tsjetsjenië. Er werd door het CGVS namelijk geoordeeld dat jouw vader geen risico liep op dergelijke problemen, daar zijn problemen met de Tsjetsjeense autoriteiten reeds ongeloofwaardig werden bevonden en er dus geen enkele reden was waarom hij specifiek na zijn verblijf in België zou worden gevisieerd. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, wordt verwezen naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van jouw vader en er geen sprake was van een actuele vrees in zijn hoofde, vormt de in jouw hoofde ingeroepen vrees om op te groeien zonder vader omwille van deze problemen geen motief dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt. De verklaring van jouw moeder dat militairen al meermaals naar het huis van jouw grootmoeder kwamen op zoek naar jouw vader kunnen geen ander licht werpen op deze boordeling (NPO, p. 3). Deze verklaring heeft immers betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat jouw vader in het kader van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet. Het gegeven dat jouw moeder naar aanleiding van jouw verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Waar haar moeder verder nog stelde dat ze liever heeft dat verzoekende partij in België naar school gaat en hier verdergaat met haar Nederlandse lessen (notities CGVS, p. 6), duidt de Raad erop, in navolging van de commissaris-generaal, dat dit geen motieven betreffen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij in Tsjetsjenië naar school zou moeten gaan en niet in België kan immers geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden afgeleid en zodoende geeft zulks in haar hoofde geen aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts volstaat ook het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven niet als motief om een afzonderlijk verzoek te rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen: “Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Tsjetsjenië – Terugkeer van 6 juni 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Mogelijke risico’s bij terugkeer vloeien voort uit specifieke kenmerken die een persoon kan doen gelden.

Uit een rapport van Amnesty International uit januari 2024 (te raadplegen via <https://www.amnesty.org/en/documents/EUR01/7577/2024/en/>) blijkt dat personen afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus bij gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie een risico op mishandeling, foltering, arbitraire detentie of andere ernstige mensenrechtenschendingen lopen. Ook verschillende andere bronnen melden dat Tsjetsjenen bij gedwongen terugkeer steeds de aandacht van de Tsjetsjeense ordediensten zullen trekken en een sterk risico lopen om gearresteerd en mishandeld te worden. Waar er in de beschikbare informatie sprake is van individuele gevallen waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen ondervonden na hun terugkeer naar Tsjetsjenië, dient echter te worden vastgesteld dat dit om een beperkt aantal gevallen gaat waarbij er naast het gedwongen karakter van de terugkeer doorgaans ook sprake is van specifieke persoonlijke omstandigheden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) erkent eveneens dat er ernstige mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, maar oordeelde recent tot tweemaal toe dat de situatie niet van dien aard is dat elke uitwijzing naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, d. i. het verbod op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing, uitmaakt (zie EHRM 30/08/2022, nr. 49857/20, R v. France en nr. 1348/21, W v. France, pp. 1, 5-7 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/app/conversion/pdf/?library=ECHR&id=003-7414691-10148467&filename=Judgments%20R%20v.%20France%20and%20W%20v.%20France%20-%20Insufficient%20analysis%20of%20the%20risks%20associated%20with%20expulsion%20of%20Russian%20nationals%20of%20Chechen%20origin%20to%20Russia.pdf> en EHRM 15/02/2024, U c. France, §§ 97-135 te raadplegen via <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-230887>). Bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dienen volgens het EHRM de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in rekening gebracht te worden.

Tsjetsjenen die naar de Russische Federatie terugkeren kunnen aan de grens strenger en/of langer gecontroleerd worden dan andere terugkeerders. Dit betekent echter niet dat er zich fundamentele mensenrechtenschendingen voordoen. Of Tsjetsjenen na hun terugkeer bij aankomst in Tsjetsjenië een risico lopen om ernstige schendingen zoals begrepen in de asielmaterie te ondergaan, wordt bepaald door tal van factoren. Personen met een specifiek profiel, onder wie personen met (vermeende) banden met de vroegere

rebellenbeweging, personen die openlijk kritiek hebben geuit op het regime van Kadyrov, leden van de LGBTQI-gemeenschap en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op dergelijke mensenrechtenschendingen.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt om slachtoffer te worden van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Evenmin kan worden besloten dat elke Tsjetsjeen die vanuit het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert louter door deze terugkeer of louter vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade moet zodoende worden beoordeeld in het licht van jouw profiel en jouw persoonlijke omstandigheden. De ingeroepen nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Na analyse van alle elementen in jouw administratieve dossier moet echter worden vastgesteld dat er in jouw hoofdte geen bijzondere risicofactoren kunnen worden weerhouden. De problemen van je vader met de Tsjetsjeense autoriteiten zijn immers reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden. De vrees van je vader om naar de oorlog gestuurd te worden werd ongegrond bevonden door het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en bovendien werden er twijfels geuit over de geloofwaardigheid van de mobilisatieoproepen die hij reeds ontving. Er zijn derhalve geen specifieke redenen waarom jullie zouden worden geïndiceerd bij terugkeer naar Tsjetsjenië. In het kader van jouw vaders tweede verzoek om internationale bescherming werd ten slotte reeds door het CGVS gemotiveerd om welke redenen het loutere feit dat hij vanuit het buitenland zou terugkeren naar Tsjetsjenië niet volstaat om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. In jouw hoofdte geldt dezelfde vaststelling.”

Evenmin kan verzoekende partij volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. In de bestreden beslissing wordt in dit verband immers op goede gronden op het volgende gewezen: “Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts

zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt zij niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen, dewelke pertinent zijn en steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, niet weerlegt, noch ontkracht. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde.

2.2.4. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten) werpen geen ander licht op het bovenstaande. De Raad volgt de commissaris-generaal immers in volgende motivering, die verzoekende partij op generlei wijze *in concreto* weerlegt: *“De documenten die je moeder in jouw hoofde indiende, veranderen niks aan bovenvermelde vaststellingen. Wat betreft de video’s van Kadyrov die ze indiende, kan moeilijk worden ingezien welke link deze vertonen met het asielrelaas van jou en je ouders. De video van de militairen die naar je grootmoeder komen, bewijst op zich niks, daar dergelijke video makkelijk geënceneerd kan worden. De video bewijst bovendien evenmin dat ze effectief naar het huis van je grootmoeder kwamen en al zeker niet dat dit te maken had met de problemen van jouw vader.”*

2.2.5. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij.

2.2.6. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet nog benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het beoordelen of verzoekende partij als minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarover een definitieve beslissing werd genomen, en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Gelet op de jonge leeftijd van verzoekende partij, waardoor zij zelf niet bij machte was om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van haar verzoek, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met haar moeder in aanwezigheid van de raadsman van verzoekende partij, die aldus in de mogelijkheid

verkeerden om de nodige elementen ter ondersteuning van het verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.2.8. Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, dient nog te worden opgemerkt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het beoordelen of verzoekende partij als minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarover een definitieve beslissing werd genomen. Bovendien herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT